



### 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เครื่องหมายการค้าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในปัจจุบันนี้ เราจะเห็นได้จากความหมายของคำว่า "เครื่องหมายการค้า" ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4\* ซึ่งจากบทนิยามดังกล่าวก็จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทและหน้าที่ของเครื่องหมายการค้าได้ว่าเป็นสิ่งที่ใช้เพื่อระบุ (Identify) ตัวสินค้าและแยกแยะ (Distinguish) สินค้านั้นจากสินค้าอื่น ๆ และเครื่องหมายการค้ายังเป็นสิ่งที่ใช้เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันมีคุณภาพหรือคุณสมบัติเหมือนกัน (Quality Identification) จากการที่เครื่องหมายการค้ามีหน้าที่ต่าง ๆ ที่กล่าวมาก็เป็นผลให้ผู้บริโภคที่เคยซื้อสินค้านั้นหนึ่ง ถ้าต้องการที่จะได้สินค้าที่มีคุณภาพดี

-----  
ศูนย์วิทยุทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

\* มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ "เครื่องหมาย" หมายความว่า ภาพถ่าย ภาพวาด ภาพประดิษฐ์ ตรา ชื่อ คำ ตัวหนังสือ ตัวเลข ลายมือชื่อ หรือสิ่งเหล่านี้อย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างรวมกันแต่ไม่หมายความรวมถึงแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

"เครื่องหมายการค้า" หมายความว่า เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น

เหมือนที่ตนเคยซื้อมาผู้บริโภคจะอาศัยเครื่องหมายการค้าเป็นหลักในการเลือกสินค้า<sup>1</sup> เพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าที่ตนต้องการเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเครื่องหมายการค้าอีกประการหนึ่ง จากความสำคัญของเครื่องหมายการค้าทำให้ต้องมีการให้ความคุ้มครอง โดยกฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์การคุ้มครองว่าให้เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีอำนาจหวงกันผู้อื่นอันเป็นสิทธิที่ไม่ใช่ทั้งทรัพย์สินสิทธิ และบุคคลสิทธิ แต่เป็นสิทธิทั้งในการป้องกันมิให้ผู้อื่นมาล่วงละเมิดเครื่องหมายการค้า (Infringement) ของตนและเป็นสิทธิในการเรียกร้องให้ผู้อื่นรับผิดชอบได้ด้วย กล่าวคือ เป็นการให้สิทธิเด็ดขาด (Exclusive Right) แต่เพียงผู้เดียวที่จะใช้เครื่องหมายการค้า<sup>2</sup> นั้นทางการค้า โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิและอำนาจตามกฎหมายที่จะห้ามบุคคลอื่นมาใช้เครื่องหมายการค้า<sup>2</sup> นั้นในลักษณะที่เป็นการมุ่งหวังผลในทางการค้าได้ ในกรณีของผู้ทรงสิทธิเด็ดขาดนี้ กฎหมายได้กำหนดผู้ทรงสิทธิเด็ดขาดเอาไว้ดังนี้คือ

1. เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
2. เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

-----

1 ยรรยง พวงราช, "กฎหมายเครื่องหมายการค้าคุ้มครองใคร", วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 (มิถุนายน 2528) : 4-6.

2 ชาญชัย ศิลาจารุ, "เครื่องหมายการค้ากับการลงสาธารณะชน", วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531 หน้า 54.

โดยที่หลักเกณฑ์การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้านั้น พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 44\* ได้กำหนดว่า เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะมีสิทธิเด็ดขาดในเครื่องหมายการค้า นั้น ๆ ได้ก็จะต้องมีการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้นก่อน ส่วนในกรณีของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนจะมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้ก็ต่อเมื่อมีกรณีของการลงขาย (Passing-off) เข้ามาเกี่ยวข้อง\*

จากลักษณะ และหน้าที่ของสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่กล่าวมาข้างต้นเป็นที่เห็นได้ว่า สิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นสิ่งที่มอบคุณค่าและราคาอยู่ในตัวเอง และ เป็นสิ่งที่ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าต้องการที่จะหวงกันไว้ เป็นของตน เพื่อที่จะได้ใช้ประโยชน์จากสิทธินี้ต่อไปจากความมีคุณค่าและราคาของสิทธิในเครื่องหมายการค้า เมื่อเราได้พิจารณาถึงบทบัญญัติให้เรื่องทรัพย์สินที่

---

\* มาตรา 44 "ภายใต้บังคับมาตรา 27 และมาตรา 68 เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นผู้มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้า นั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้"

\* มาตรา 46 "บุคคลใดจะฟ้องคดีเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน หรือ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดสิทธิดังกล่าวไม่ได้

บทบัญญัติมาตราที่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของเจ้าเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนในอันที่จะฟ้องคดีบุคคลอื่นซึ่งเอาสินค้าของตนไปลงขายว่าเป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น"

กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 138\* แล้ว คำว่า "ทรัพย์สิน" นั้นกินความ  
ได้กว้างขวางมากเพราะมาตรา 138 ได้บัญญัติไว้ว่าให้รวมทั้งวัตถุมีรูปร่างและไม่มีรูปร่างทั้งหลาย  
ที่อาจมีราคาและถือเอาได้ ซึ่งตามความหมายดังว่านี้ ทรัพย์สินไม่ได้หมายความว่าเฉพาะแต่สิ่งที่จับ  
ต้องสัมผัสได้เท่านั้น วัตถุไม่รูปร่างจับต้องไม่ได้ เช่น สิทธิไม่ว่าจะเป็นสิทธิเรียกร้องในหนี้หรือ  
ทรัพย์สินในทรัพย์สิน ก็นับรวมอยู่ในความหมายของคำว่าทรัพย์สินด้วย<sup>3</sup> นอกจากนี้ยังมีนัก  
กฎหมายท่านอื่น<sup>4</sup> ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่าสิทธิต่าง ๆ ที่มีบทบัญญัติของกฎหมายรับรองย่อม  
ถือได้ว่าเป็นทรัพย์สิน หากสิทธินั้นมีราคาหรือคุณค่าเพื่อประโยชน์ในการใช้สอยทาง เศรษฐกิจและ  
อาจถือเอาได้ อาทิเช่นลิขสิทธิ์, สิทธิในหุ้นส่วน, สิทธิในการเช่า แม้จะจับต้องไม่ได้ แต่ก็ยังอยู่  
ในลักษณะที่จะยึดถือคือหวงแหนไว้เพื่อตนเองได้

จากความหมายของคำว่า "ทรัพย์สิน" ทำให้เห็นได้ว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้านี้  
ควรจะอยู่ในความหมายของคำว่า "ทรัพย์สิน" ด้วย ซึ่งถ้าสิทธิในเครื่องหมายการค้าถือได้ว่าเป็น  
ทรัพย์สินแล้วก็จะมีผลในทางกฎหมายได้หลายประการด้วยกันโดยที่ผลประการหนึ่งก็คือ ผู้เป็นเจ้าของ

\* มาตรา 138 บัญญัติว่า "ทรัพย์สิน หมายความว่ารวมทั้งทรัพย์สินและวัตถุไม่มีรูปร่างซึ่ง  
อาจมีราคาและถือเอาได้"

<sup>3</sup> เสนีย์ ปราโมช, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายลักษณะทรัพย์สิน,  
(กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2521), หน้า 8

<sup>4</sup> บัญญัติ สุชีวะ, กฎหมายลักษณะและทรัพย์สิน, (กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานคร  
พิมพ์, 2530), หน้า 1-6 และพระยาเทพวิฑูร, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์  
บรรพ 1-2 มาตรา 1-240, (พระนคร : โรงพิมพ์ไทยพิทยา, 2505), หน้า 331-335



ของสิทธิในเครื่องหมายการค้าอาจจะนำสิทธินี้ไปเป็นประกันการชำระหนี้ให้กับผู้เป็นเจ้าของ  
ตนได้โดยหลักเกณฑ์ที่มาจากบทบัญญัติกฎหมายลักษณะหนี้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา  
214 ซึ่งบัญญัติว่า "ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งมาตรา 733 เจ้าหนี้มีสิทธิที่จะให้ชำระหนี้ของตนจาก  
ทรัพย์สินของลูกหนี้เงินซึ่ง รวมทั้งเงินและทรัพย์สินอื่น ๆ ซึ่งบุคคลภายนอกค้างชำระแก่ลูกหนี้ด้วย"  
จากบทบัญญัติ มาตรา 214 นี้ทรัพย์สินที่เจ้าหนี้จะเรียกให้ชำระหนี้ได้นั้นคือทรัพย์สินประเภท  
อสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ หรือแม้แต่จะเป็นสิทธิบางอย่าง เช่น ลิขสิทธิ์ ซึ่งจะปรับเข้า  
วิเคราะห์ศัพท์ในมาตรา 100, 101 ไม่ได้ (ปัจจุบันคือมาตรา 139, 140 ตามพระราชบัญญัติแก้ไข  
บทบัญญัติ บรรพ 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจขึ้นใหม่ พ.ศ. 2535) ก็ยังมีวิธี  
การที่จะจำหน่ายเอาเงินมาใช้ให้แก่เจ้าหนี้ได้ (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา  
303-322)<sup>5</sup> ดังนั้นกรณีของสิทธิในเครื่องหมายการค้า ถ้าเป็นทรัพย์สินแล้วเจ้าหนี้ก็มีสิทธิบังคับ  
ชำระหนี้ได้ด้วย

นอกจากนี้อาจจะมีแนวคิดว่าจะนำสิทธิในเครื่องหมายการค้ามาจำหน่ายเป็นประกันหนี้  
ได้หรือไม่ ในเรื่องของการจำหน่ายนี้มีบทบัญญัติหลักเกณฑ์ไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา  
747 ซึ่งบัญญัติว่า "อันว่าจำหน่ายนั้นคือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้จำหน่าย ส่งมอบสังหาริมทรัพย์สิ่ง  
หนึ่งให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับจำหน่าย เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้" ดังนั้นถ้าสิทธิใน  
เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่งแล้ว สิทธินี้ก็ควรจะนำมาจำหน่ายเป็นหลักประกันหนี้ได้  
ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเรื่องจำหน่ายนั้นจะนำมาใช้  
กับการจำหน่ายสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้เพียงใด ที่สำคัญคือในการจำหน่ายนั้นมีสาระสำคัญประการ

5 เสนีย์ ปราโมช, ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้ เล่ม 2,

(กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, 2527), หน้า 672

หนึ่งก็คือต้องมีการส่งมอบด้วย ซึ่งก็จำเป็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าจะมี  
 ตราสารอย่างใดอย่างหนึ่ง แสดงสิทธิไว้หรือไม่ เพราะหากไม่มีตราสารแสดงสิทธิแล้วเมื่อนำมา  
 จำนำย่อมไม่อาจกำหนดลักษณะการส่งมอบสิทธิเพื่อเป็นประกันหนี้ได้

จากหลักเกณฑ์ที่ว่า ทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งหมดตกเป็นประกันการชำระหนี้ ถ้าลูกหนี้ไม่  
 ชำระหนี้เจ้าหนี้ชอบที่จะฟ้องร้องขอให้ยึดทรัพย์สินของลูกหนี้มาจัดการหรือจำหน่าย ขายเป็นตัวแทน  
 เพื่อใช้หนี้เงินจนเต็มตามที่เจ้าหนี้ชอบที่จะได้รับ ดังนั้นถ้าสิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สิน  
 อย่างหนึ่งของลูกหนี้ เจ้าหนี้ก็มีสิทธิที่จะบังคับเอาได้ ซึ่งหลักเกณฑ์ในการบังคับนี้ก็ต้องอาศัยวิธี  
 ดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ตั้งแต่มาตรา 271 ถึง มาตรา 322

การบังคับคดีกับทรัพย์สินของลูกหนี้จะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับว่าคำพิพาก  
 ษาของศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ชำระหนี้โดยประการใดจะโดยกระทำการงดเว้นกระทำการหรือให้  
 ชำระหนี้เงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งวิธีการบังคับคดีในลักษณะต่าง ๆ นั้นถ้าเป็นเรื่องที่ขังบังคับต่อตัวทรัพย์  
 สินของลูกหนี้แล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐจะเป็นผู้ดูแลเกี่ยวกับเรื่องการบัง  
 คับต่อทรัพย์สินของลูกหนี้แทนเจ้าหนี้มีอำนาจที่จะยึดหรืออายัดหรือขายทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพาก  
 ษาได้โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 282 ได้บัญญัติถึงทรัพย์สินที่จะทำการยึด  
 ได้ดังนี้คือ สິงหาริมทรัพย์มีรูปร่าง อสังหาริมทรัพย์และเอกสารทั้งปวง ส่วนทรัพย์ที่จะอายัดได้คือ  
 สິงหาริมทรัพย์มีรูปร่างและอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งสิทธิทั้งปวงอันมีอยู่ในทรัพย์ เหล่านี้รวมถึงอายัด  
 เงินที่บุคคลภายนอกจะต้องชำระให้แก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษานายหลังด้วย จากการที่กฎหมาย  
 กำหนดวิธีการในการบังคับคดีโดยขึ้นอยู่กับประเภทของทรัพย์สิน วิธีต่าง ๆ เหล่านี้วิธีการใดที่  
 จะนำมาปรับใช้กับกรณีการบังคับสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้อย่างเหมาะสมเป็นสิ่งที่เราต้อง  
 พิจารณาต่อไป

ทรัพย์สินใดบ้างที่ไม่ตกอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีเมื่อเราได้พิจารณาถึงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในมาตรา 285 และมาตรา 286\* ซึ่งเป็นมาตราที่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้โดยตรงมิได้กำหนดให้รวมถึงสิทธิในเครื่องหมายการค้าแต่อย่างใด และในกรณีทรัพย์สินที่โอนกันไม่ได้ตามกฎหมาย เช่น ทรัพย์สินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน\* ซึ่งทรัพย์สินประเภทนี้จะไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี แต่ในกรณีของสิทธิในเครื่องหมายการค้าอันกลับมีบทบัญญัติให้สิทธิประเภทนี้โอนได้โดยบัญญัติหลักเกณฑ์ไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2535 มาตรา 49 ซึ่งบัญญัติว่า "สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วย่อมโอนหรือรับมรดกกันได้ ทั้งนี้จะเป็นการโอนหรือรับมรดกพร้อมกับกิจการที่เกี่ยวกับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือไม่ก็ได้" จากหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาเราจะเห็นได้ว่าไม่มีที่ใดบัญญัติห้ามมิให้สิทธิในเครื่องหมายการค้าไม่ตกอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีแต่อย่างใดจึงจำเป็นต้องพิจารณาว่าสิทธิจะอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีหรือไม่

ถ้าสิทธิในเครื่องหมายการค้าตกอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีแล้ว คงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปในเรื่องของการโอนสิทธิของเครื่องหมายการค้าในมาตรา 49 จะสามารถนำมาปรับใช้กับการบังคับคดีกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้หรือไม่ เพราะเมื่อมีการบังคับคดีแล้วต้องมีการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าให้กับผู้ซื้อสิทธิในเครื่องหมายการค้าจากการขายทอดตลาดต่อไปอีกด้วย

\* ภาคผนวก หน้า 182-185.

\* ดูประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304-1307

## 1.2 สมมติฐาน

สิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นสิ่งที่มีมูลค่าอยู่ในตัวของมันเอง ดังนั้นผู้ที่มิสิทธิในเครื่องหมายการค้าอยู่ในครอบครอง จะใช้สิทธินี้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าจะเป็นในด้านของการชำระหนี้และการนำสิทธิไปใช้ เป็นหลักประกัน นอกจากนี้หลักเกณฑ์ในเรื่องการบังคับคดีตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งของไทยไม่ได้มีบทบัญญัติที่ห้ามมิให้มีการบังคับคดีกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าแต่อย่างใด ดังนั้นหลักเกณฑ์ในการบังคับคดีที่มีอยู่จึงน่าจะมีความสามารถนำมาใช้กับสิทธินี้ได้

## 1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาว่าผู้ที่เป็นเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้า สามารถที่จะนำสิทธิตัวนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในลักษณะนอกเหนือไปจากหน้าที่ของมันเอง ดังเช่นกรณีของการนำไปเป็นหลักประกันหรือนำไปชำระหนี้ เป็นต้น
2. เพื่อศึกษาให้เห็นว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้า นั้นเป็นสิ่งที่มีมูลค่าอยู่ในตัวของมันเอง ซึ่งจากควมมีมูลค่าในตัวของมันเองนี้ทำให้ถือได้ว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินตามความหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และหลักกฎหมายในต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาถึงกฎเกณฑ์ วิธีการ หลักการต่าง ๆ ของการบังคับคดีที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ว่าจะสามารถนำมาใช้บังคับกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้มากน้อยเพียงใด

## 1.4 ขอบเขตของการวิจัย

จะทำการศึกษาถึงลักษณะของสิทธิในเครื่องหมายการค้าว่าเป็นทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันในการชำระหนี้ และจะเป็นทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์การบังคับคดีตามที่



บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือไม่

### 1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (DOCUMENTARY RESEARCH)

โดยจะศึกษาและวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่องนี้และจะศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศในเอเชีย

### 1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงประโยชน์ของสิทธิในเครื่องหมายการค้าว่าเป็นสิ่งที่สามารถนำมาเป็นหลักประกันและนำมาชำระหนี้ได้ด้วยเหตุผลจากความเป็นสิ่งที่มีมูลค่าอยู่ในตัวของสิทธิในเครื่องหมายการค้านั่นเอง

2. ทำให้ทราบถึงลักษณะและความหมายของคำว่า "ทรัพย์สิน" ตามหลักที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยรวมทั้งหลักกฎหมายในต่างประเทศ ซึ่งทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินหรือไม่

3. ทำให้ทราบถึงวิธีการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของการบังคับคดีที่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งของไทยว่าสามารถนำมาใช้บังคับกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้